

חב"ד לצעירים

בישראל

החדש והמתחדש במחוזות חב"ד לצעירים ברחבי הארץ

עז לניצחון

המכינות הקדם-צבאיות נחשפות
לעולם החסידות ולכפר החב"ד

חב"ד לנוער ביישוב הדעת

מפתיח: המיזם שהולך וכובע
את הארץ - עשרות סניפים
חדשים ביישובים הקטנים

שנהיה לראש

1,300 נציגים
מסניפי חב"ד לנוער
בהתוועדות י"א ניסן
עוצמתית

טיפול גוף-נפש

הרב אריאל רוזנטל
מאמן נשמות בקמפוס
מכללת וינגייט | ראיון

הצצה: ביקור בסניף חב"ד לנוער, מערב ראשון לציון

הרב משה שילת מסיר את הלוח מעל הקדשת תורם המועדון שצפה באירוע בשידור חי מביתו בדרום אמריקה

הרב מלכיאלי עם נערים בחנוכת הבית

"לאחר נישואינו", מספר הרב מענדי מלכיאלי בקולו הנמרץ, "חיפשנו מקום לצאת לשליחות. בחנו כמה אפשרויות, וחב"ד לנוער הייתה אחת מהן. שליחות עם צעירים זה דבר שמתאים לנו מאוד, וכך מצאנו את עצמנו יושבים במשרדי חב"ד לצעירים בישראל ושומעים על האפשרויות הקיימות. הרב משה שילת הציע לנו כמה אזורים, ובסוף החלטנו לבחור בשכונות שבמערב העיר הגדולה ראשון לציון.

"ההתחלה לא הייתה פשוטה", הוא אומר, "אמנם הגענו למקום בעל פוטנציאל רב, אבל היה צריך להתחיל למסד ולבנות את הפעילות ממש מההתחלה. למשל, אני זוכר שלשיעור הראשון שארגנתי הזמנתי כמה עשרות נערים, ובהתאם לכך גם כמות גדולה של כיבוד נעיר, אבל כשהגיע זמן השיעור מצאתי את עצמי יושב לבדי..."

"בחסדי ה', עם הזמן הפעילות הלכה וגדלה, גם בסיועו התמידי של השליח המקומי הרב דוד קפלן, וכיום אנו מקיימים 10 שיעורים שבועיים קבועים לנערים ונערות, לצד פעילויות חסד והתנדבות בקהילה, וכמובן לוקחים חלק במארג הפרויקטים המיוחד של חב"ד לנוער, כולל הכנסים הגדולים והמסעות לרבי".

מקום של קבע

בשכונות שתחת כנפי שליחותו של הרב מלכיאלי מתגוררים אלפי נערים. איך שליח יחיד יכול להגיע אל כולם? שוב מתברר כי בזכות מערכי הלימוד המיוחדים מבית ההוצאה לאור של חב"ד לנוער, נחשפים אלפי הנערים למסורת ישראל בצורה חווייתית ועשירה - בין השאר גם באמצעות פעילויות מיוחדות בתיכונים הממלכתיים. "לקראת חג הפסח האחרון", מספר הרב

"לב הנערים ער לדברים בקדושה, והם מחכים רק לנו", אומר הרב מלכיאלי וממחיש את דבריו. "באחד המסעות לרבי נכנסתי יחד עם כל הקבוצה לאוהל הקדוש, ושטחנו את שיחנו בקודש פנימה. אחד הנערים התרגש מאוד מהביקור ופרץ בבכי עז, וביציאה מהאוהל אמר לי כי הוא מקבל על עצמו החלטה טובה לשמור שבת כהלכה. לא זו בלבד - מאז אותו ביקור הוא החל ללבוש באופן קבוע כיפה וציצית ושינה את כל אורחות חייו..."

לרב מלכיאלי עוד תוכניות פעולה רבות עם הנוער בראשון לציון, ולשאלתנו מה החלום שלו השיב: "אנחנו רוצים להכפיל את כמות הנערים שבאים למועדון, ולהגיע למצב שכל נער במערב ראשל"צ מכיר אותנו. בעזרת ה', בקרוב אנחנו רוצים להביא זוג נוסף שיסייע לנו בפעילות, וכמובן - החלום הגדול הוא לזכות לביאת משיח במהרה בימינו".

שיעור ראשון וחברותות במועדון החדש

מלכיאלי, "העברתי שיעורים והדרכות בבתי הספר התיכוניים באזור, שבסיומם חילקתי בסך הכל 4,000 סטים (!) של מצה שמורה לליל הסדר".

מעגל הנערים המשתתפים בפעילויות הלך וגדל, ומקום קבע - אין. "היינו עורכים מפגשים עם הנוער בכל פעם בבית חב"ד אחר באזור, והרגשנו את הצורך הגובר במקום משלנו. בסייעתא דשמיא, בזכות שרשרת מופלאה של השגחה פרטית, מצאנו את המקום המתאים לנו. במשך כמה חודשים עמלנו לשפץ אותו ולהתאים אותו לנערים, רצינו שירגישו בו בבית ויחפצו לבוא אליו כמה שיותר, וכך זכינו ביום זכאי, י"א ניסן השתא, להיכנס ולחנוך את מקום הקבע - מועדון צעירים חדש ואיכותי שהוקם אצלנו בשכונה במערב ראשל"צ".

אביו וסבו של השליח הרב מלכיאלי בגזירת הסרט. משמאל, הרב הממונה לראשון לציון, הרב פנחס אלטהויז

השליח בשכונה הרב קפלן בדברי ברכה

להכניסו בברית

לבקשתנו, הרב מלכיאלי נענה ומשתף אותנו בסיפורים אישיים שחווה בעבודתו עם הנערים.

"לפני תקופה הגיע לשיעור השבועי נער שהגדיר עצמו אתאיסט. הוא טען שאינו מאמין במאומה, והוא בא לשיעור רק בגלל הלחץ של חבריו שהתעקשו כי הוא ייהנה מהמפגש... לא נכנסתי איתו לוויכוחים ודיונים אלא הנחתי לו להתרשם מהנעשה והנלמד בכוחות עצמו. ואכן, לאחר אותה פגישה הוא החל להשתתף בשיעורים באופן קבוע.

"כעבור זמן גיליתי כי מסיבות שונות הוא טרם זכה להיכנס בבריתו של אברהם אבינו. לאחר ששוחחתי עמו עמוקות, הנער עצמו ביקש מהוריו לזכות לקחת חלק במסורת ישראל, הם נעתרו לבקשתו והשמחה הייתה רבה.

מעל ומעבר לכל זמיון

נעים להכיר: מפעל ראשון מסוגו ופורץ דרך מבית חב"ד לצעירים

- בשלוש השנים האחרונות פועל בהצלחה 'מעל ומעבר' בקרב המכינות הקדם-צבאיות • במסגרת המיזם, נמסרים עשרות שיעורים שבועיים של תורה וחסידות במכינות • יהלום בכתר: אחת לחודש מתארחים בכפר חב"ד עשרות תלמידי מכינות, סועדים בליל שבת בבתי תושבי הכפר ושבים עם מסכת של תגליות שמותירות בהן חותם מהדהד • שיחה מרתקת עם הרב מענדי בלוי, מקים הפרויקט, ועם שניים מתוך עשרות המארחים בבתיהם את שתודאי הלוחמים • דברים שרואים מכאן

בנימין ליפקין

בין משעוליו ובתיו.

אחת לחודש בערך מתארחים במדרשת מעיינותיך בכפר חב"ד קרוב למאה תלמידי מכינות ליום לימוד או לשבת גדושת תוכן, המעניקים לרובם ככולם היכרות עם מושגים שעד כה לא היו ידועים להם וכאלה שאפילו לא זכו לשמוע עליהם. האירוח בכפר חב"ד בא בנוסף למערכי שיעורים שנמסרים בעשרות מכינות ומעשירים את עולמם התודעתי והערכי של התלמידים במושגי יסוד ביהדות בצורה נגישה ועכשווית. וכמו בכל המפעלים הנאדרים בקודש של חב"ד לצעירים, גם כאן הכול מופק ומאורגן על בסיס מתודות יצוקות היטב הבונות נדבך אחר נדבך מערך שלם המגיש ומנגיש לצעירים הללו את היהדות על חלקיה ואת עולם החסידות על עושרו.

הרב בלוי מציג בפנינו ספרי לימוד מיוחדים שנכתבו והותאמו במיוחד למטרה זו. ביחס למכינות הכלליות הוא מצביע על מערך שיעורים מסודר ומקצועי בסגנון סדנאי, המשלב חוויה לצד למידה של טקסטים מארון הספרים היהודי ומתורת החסידות. המערכים הופקו בצורה עצמאית, תוך למידת הצרכים החינוכיים של המכינות וחיבור לעולמם.

במקביל, נערכים שיעורים גם במכינות הדתיות מתוך סדרת הספרים 'פשוט חסידות' המכילה את "יסודות החסידות - תורה, תפילה, שמחה, אמונה ואהבת ישראל, עם מקורות מכל גדולי החסידות בדגש על רבותינו נשיאנו". מערכי השיעורים הללו נמסרים במכינות השונות בידי עשרה מרצים המועסקים על ידי 'מעל ומעבר', והם אלו שעורכים את המפגש הראשון בין התלמידים לבין מערכת של מושגים שהייתה בבחינתם נעלם אחד גדול.

אין בית המדרש בלא חידוש. חשבתם שאתם כבר מכירים את כל המפעלים והפרויקטים, המוסדות והארגונים, הפועלים תחת חסות ובמסגרת מרכז חב"ד לצעירים בראשות הרב משה שילת. אבל מתברר שיש עוד דברים מפתיעים ורבי משמעות שעד כה טרם הגיעה השעה להטיל לעברם זרקור. ובכן, מתחת לרדאר פועל בשלוש וחצי השנים האחרונות מוסד רציני ומאתגר העונה לשם 'מעל ומעבר', המוקדש כולו לפעילות מקורית, יצירתית ורבת השפעה בקרב המכינות הקדם צבאיות ברחבי הארץ.

ברחבי הארץ פועלות בין 80 ל-100 מכינות, מהן דתיות ומהן כלליות, עבור צעירים המבקשים לדחות את שירותם הצבאי בשנה או שנתיים, על מנת להרחיב את עולמם האישי לקראת השתלבותם בעתיד בשירות צבאי משמעותי ביחידות מובחרות בעורף ובחזית.

משך שנים רבות, מחסום בלתי עביר מנע כמעט כל משב של רוח יהודית-חסידית וכל פעילות מתמשכת עם המכינות, בפרט אלו המיועדות לציבור הכללי, ועם הבאים בשעריהן. הדברים הגיעו לאבסורד של ממש: המכינות על תלמידיהן היו נפגשים עם בדואים למיניהם, מקיימים שיחות ממושכות עם גורמים שונים וקיצוניים בזירה הפוליטית, ובזירת היהדות - מאומה. אולם בשנים האחרונות חל המפנה, לא לפני מלאכת חריש ועבודה מתמדת של 'מעל ומעבר', בניהולו הנמרץ, המסור והמדויק של הרב מענדי בלוי.

הפעילות של 'מעל ומעבר' חושפת את התלמידים והתלמידות של המכינות ליהדות שעד כה לא הכירו, לעולם החסידות ולתורת הרבי; ובד בבד להיכרות בלתי אמצעית עם כפר חב"ד, הכפר של הרבי, תושביו החסידיים ורוח השליחות המנשבת ופועמת

אם אתם משמרים

כאמור, אחת לחודש, בעיקר בעונת החורף, מתארכת במדרשת מעיינות בכפר חב"ד קבוצה בת כמאה תלמידי מכינות קדם צבאיות. תוכנית השבת, הנפתחת בשעות הבוקר של יום שישי ומסתיימת במוצאי שבת, מתוכננת מראש לפרטי פרטים בהפקתה של הגב' בלוי, מתוך מגמה להספיק ככל שניתן ולהעניק למבקרים את האווירה והתוכן שאותם לא ימצאו בשום מקום.

הרב בלוי מגלה כי בשלבי הגישה הראשוניים היו לא מעט ראשי מכינות שהעדיפו לבקר עם תלמידיהם במקומות כמו בני ברק, "שם מבחינתם קל יותר לשמר את המיתוס ואת הסטיגמות באשר לחיים החרדיים ולהתבדלות כביכול של התושבים ביחס לנעשה בארץ והרוחש בה", הוא אומר בחיור. אבל אחרי מאמצי שכנוע ועבודה עקבית אחד-על-אחד עם צוותי המכינות, ולאחר שהם עצמם הצטרפו אל התלמידים וחוו את השבת בכפר, הם השתכנעו כי אסור להחמיץ חוויה כזו. "כיום יש מכינות שאכן עושות שבת בבני ברק או ירושלים, אך במקביל לא מוותרות על 'שבת עם חב"ד' בכפר חב"ד".

לאחר חצי שעה של התארגנות וקליטה בחדרים, מצפה לתלמידים המפגש הראשון. 'סליחה על השאלה' זו הכותרת הקולעת של המפגש עם בני הזוג לוי ומיכל הלפרין, תושבי הכפר, המוכרים בציבור הכללי כמי שזכו לא מכבר בתוכנית 'מבחן ההורים הגדול' במדיה התקשורתית. הכותרת של המפגש מזמינה את המשתתפים להציף את הזוג החב"די בשאלות על אורח החיים החסידי ולקבל מהם תשובות והסברים באופן בלתי אמצעי. בדרך הזו הם נחשפים באורח טבעי לחלוטין, לסרט וידאו של הרבי שבני הזוג בוחרים להציג תוך כדי המפגש.

לאחר ארוחת צהרים חמה המשתתפים מוזמנים להסב בצוותא בחצר המדרשה לתוכנית ערב שבת מוזיקלית עם האמן החסידי אברמי ליפקין, שבגיטרה ושירה סוחפת מכניס את כולם לאווירה הייחודית המצפה להם ככל שינקפו השעות. מכאן הם עוברים למשחק קליקים מדליק על בסיס התכנים שהועברו להם בסרטונים מקדימים המוקדשים לתולדות תנועת החסידות ולפרק ל"ב בתניא ומסריו.

הדלקת הנרות מספקת ללא מעט מקרב התלמידות את ההזדמנות הראשונה להדליק נר של שבת קודש. אלו רגעים של התעלות. לא מעטות מהן מחליטות כאן ועכשיו לאמץ את רגעי הסגולה הללו ולהתחיל ליישם את המצווה מדי שבת בשבתו.

ההרצאה הבאה היא מפי הרה"ח ר' יוסי רבינוביץ והיא מוקדשת לחדשנות ושמרנות. עצם הופעתו של איש הייטק בכיר בפניהם, כשהוא בחזות חסידית מלאה, שומטת את הלסתות. רבינוביץ מציג בפניהם בעברית הייטקסטית את

הרב קוק: "בשלב מסוים, ראיתי שהטון התוקפני נעלם וגם העוקץ כבר התאדה. האורח המשיך לשאול שאלות, אבל אי אפשר היה שלא להבחין כי חלה בו התרככות"

הרזומה וההווה המרשימים שלו ומספר על ההתמודדות שלו כיהודי מאמין המקפיד על קלה כבחמורה, ובד בבד מטביע חותם של ממש בעולמות הקידמה הטכנולוגית. תפילת קבלת שבת נערכת בהתרוממות

רוח. השירה סוחפת גם את אלה שזו הפעם הראשונה בחייהם שבה הם נחשפים לסידור התפילה ולמנהגיה. מכאן יוצאים עשרות האורחים הצעירים לכשלושים מבתי הכפר המצפים להם לסעודת ליל שבת. ברוח ההולמת את עולם המכינות הקדם צבאיות ואתגריהן, היציאה אל הבתים היא באמצעות מפות שמחולקות לנערים כשבידי כל קבוצה בת ארבעה נערים מופקדת משימת ניווט למצוא את הבית המצפה להם.

סעודה עם הרבה קושיות

"מה זה כל הספרים האלה?", זו השאלה הראשונה ששואלים תלמידי המכינות ברגע שהם נכנסים אל ביתו של הרב נתי קוק. הדבר הראשון שמזדקר לנגד עיניהם הוא ארון הספרים העמוס לעייפה. מעודם הם לא נתקלו בסלון בית שהחלק הארי שבו מכוסה בספרי קודש מן המסד עד הטפחות. "מסתבר שרובם ככולם אינם מכירים כלל את ארון הספרים היהודי. ספרי יסוד, שמוכרים לכל ילד, הם בעיניהם כמו ספרים בשפה זרה ובלתי מוכרת", הוא מתאר.

פרץ השאלות הספונטני על הספרים ומהותם שובר מיידית את הקרח. הם ממטירים על בעלי הבית שאלות ואלו מצידם מציעים להם להותיר את המשך הדברים לסעודה עצמה, "כי הגיעו איתנו מבית הכנסת מלאכים והם מחכים שנשיר להם 'שלום עליכם', נערוך קידוש והם ימשיכו לדרכם", אומר להם בעל הבית ושוב נפערות עיניהם בתדהמה.

הרב זאב רויטמן, מנהל תלמוד התורה בכפר חב"ד, אומר בגילוי לב כי "בסעודות השבת שבהן אנחנו מארחים תלמידי מכינות שמגיעים אלינו במסגרת השבתות של 'מעל ומעבר', אני בקושי מספיק לאכול משהו. הסעודה אמנם נמשכת על פני שעות אבל לכל אורכה הם רק שואלים אותי שאלות

ואני משיב ומסביר, ממחיש ומבאר."

"הכול חדש ומפתיע מבחינתם", מסביר ר' נתי קוק. "הם לא יודעים אפילו מה פשר המנות המוגשות לשולחן בזו אחר זו. הם לא רגילים לסעודות ארוכות כאלו. ואני כל פעם מחדש אומר לקבוצה שבאה: אל תתמלאו. זו רק מנה ראשונה, של הדגים. אחריה יבוא מרק ואחריו מנה בשרית וקינוחים". אבל זה לא רק החלק הקולינרי. "אני מוצא עצמי פותח להם חומש, משניות, גמרא. מסביר להם את המושגים הכי בסיסיים והם יושבים פעורי פה. אני מקריא את הפסוק הראשון של ספר שמות על בני ישראל היוצאים ממצרים והם מאזינים לו כמו היה זה סיפור מתח שכל פרט בו מסקרן".

שולחן שבת כמודל

"לפעמים", אומר הרב רויטמן, "אתה רואה דמעות בזוויות העיניים. זה קורה לעתים כשהם משווים בין מה שהם חשבו על הציבור החרדי לבין מה שראו עיניהם כאן. הם גם מאוד מתפעלים מהשמות של הילדים. אפילו דבר כזה הוא עבורם חידוש מדליק".

ומה זה עושה לבני הבית עצמם, שאלנו. גם הרב קוק וגם הרב רויטמן משוכנעים כי הדבר תורם מאוד לחינוך. "הילדים", הם אומרים כל אחד בשפתו, "לומדים לדעת שגם בכפר חב"ד אפשר להיות בשליחות". תלמידי המכינות מוקסמים לראות את הידע שבפי הילדים הצעירים כמו הבוגרים, את אוירת הצוותא המשפחתית וגם את התפקיד שיש לכל אחד.

כשהרב רויטמן מספר על הילדים הצעירים האומרים דבר תורה, כל אחד

הרב רויטמן: "הילדים יוצאים איתי הרבה ל'מבצעים' מחוץ לכפר, ואילו כאן אנחנו מביאים את המבצעים לתוך הבית. זה מכפיל כוח"

התעוררות בחדר הרבי

כשאנו שבים להתבונן בהמשך התוכנית של השבת מצטט הרב בלוי אמרה חסידי נודעת היונקת מדברי המדרש על קין שהרג את הבל ופצע אותו במקומות רבים בגופו, משום שלא ידע איזו מכה תגרום ליציאת הנפש מהגוף. "על דרך זה, הפעולה ההפוכה בגילוייה של הנשמה האלוקית בליבו של יהודי שמתקרב צריכה להיות בדרכים שונות ומגוונות על מנת להגיע אליה". דומה שהשבת העשירה בכפר חב"ד מבקשת לנסות להגיע אל לב העתודאים הצעירים מכל כיוון אפשרי על מנת להביא להתעוררותם.

בצהרי יום השבת, לאחר שחוו תפילה וסעודה בצוותא והאזינו להרצאה מפי הרב בלוי אודות 'חב"ד והחברה בישראל', וישבו ללימוד ראשון מסוגו עבורם בחברותות, יוצאים תלמידי המכינות לסיור ברחבי הכפר. הנקודה הראשונה בסיור היא חצר ביתה של משפחת שילת, שם מצפים להם הרב משה ורעייתו. התלמידים מתיישבים לשיחה קצרה בנושאי יסוד בחסידות - שמחה, שליחות ועוד - הרלוונטיים לחיי הצעירים. המכיניסטים הצעירים נחשפים לאור תורת החסידות ומתבשמים ממנה בצורה שממשיכה איתם גם אחרי השבת.

לאחר מכן ממשיכים הצעירים לנקודה המשמעותית ביותר בסיור - בית 770. שם הם נועדים עם הרב שמעון רבינוביץ', יו"ר ועד הכפר, המספר להם על הבית הייחודי, בצלמו ובדמותו של מרכז חב"ד העולמי, ומכניס אותם לתפילה והתייחדות בחדרו של הרבי. מכאן הם ממשיכים למפגש בלתי אמצעי עם הגב' ציפורה יודקין, אמו של הקצין ישראל יודקין הי"ד שנפל במלחמת חרבות ברזל בלב עזה.

הרב בלוי מספר על הפתעות שהן לא אחת גם מנת חלקם של המארגנים והמארחים. "בחג השבועות", הוא נזכר, "התארחת קבוצה גדולה, והרכז של המכינה

הרב בלוי: "הכותרת של המפגש מזמינה את המשתתפים להציף את הזוג החב"די בשאלות על אורח החיים החסידי ולקבל מהם תשובות והסברים באופן בלתי אמצעי"

בתורו, הוא מתאר את מבטי ההתפעלות של האורחים. "מאיפה אתה יודע את כל זה", הם אומרים בספונטניות למארח הצעיר המפגין ידע בפרשה וברזיה. "יש להם צימאון שלא יתואר", מאבחן הרב קוק, "והוא יוצר שיח פורה בשולחן. הסעודה מסתיימת כעבור שעות".

"זה מוסיף המון לילדים", שב ואומר הרב קוק. "הם מלווים אותם לדלת ביציאה בשעת לילה מאוחרת, אך לאחר מכן לא הולכים מיד לישון אלא יושבים ומנתחים בינם לבין עצמם מה היה ואיך היה. מה נכון יותר היה להגיד או להגיב על שאלה כזו או הערה כזו. הילדים שלי אסירי תודה על שאנו משתפים אותם בפעילות המיוחדת הזו".

הרב רויטמן מציין כי "הילדים יוצאים איתי הרבה ל'מבצעים' מחוץ לכפר, ואילו כאן אנחנו מביאים את המבצעים לתוך הבית. זה מכפיל כוח. הילדים מאוד שמחים ומאושרים מההזדמנות הזו, ובכל פעם מחדש כשאני מספר להם שהשבת שוב יבואו אלינו כמה תלמידים מהמכינות, זיק נדלק בעיניהם. הם מרגישים שהם נוטלים חלק בדבר גדול ומשמעותי".

לשולחן לא עולות לדיון סוגיות נפיצות כמו גיוס למשל? תהינו.

"לפעמים זה עולה", אומר הרב קוק, "אבל מעבר לכך שישנם רבים מחסידי חב"ד שמתגייסים, אני מנצל את ההזדמנות לחדד את המבט הנכון על הדברים. מה זו סוגיית הגיוס? אני שואל, ותכף עונה במקומם: מאחורי השאלה הזו מסתתרת שאלה ישראל וברורה יותר: מה אתה תורם לחברה? מבחינתי, זו העת להציג בפניהם את מערך ההתנדבות בכפר חב"ד לסוגיו, אך לא רק בו אלא בציבור שומר המצוות לגונו, במעגלי החסד השונים. הם נדהמים לגלות שהעולם הדתי והחרדי, כמו גם החב"די, אמון על שליחות והתמסרות לטובת הזולת באשר הוא, וכמובן, גולת הכותרת של חסידות חב"ד - מפעל השליחות, המהווה את שיא ההתנדבות וההתגייסות למען עם ישראל".

הרב רויטמן מגלה כי "כשבאות אלינו תלמידות של מכינה, הן מתבטאות מיוזמתן בתום הסעודה, אם לא במהלכה, כי כזה שולחן שבת הן רוצות לראות גם בבית שהן עצמן יקימו בבוא העת. 'כך אני רוצה שזה ייראה', הן אומרות כל אחת בשפה ובסגנון שלה, ואי אפשר שלא לראות עד כמה הן מתרגשות למראה השבת החסידית".

לא בכל פעם המסכות מתקלפות מיידית. לעתים האווירה טעונה יותר, אך גם היא מפשירה לאורך הסעודה. הרב קוק מספר על "תלמיד אחד שלא הפסיק להמטיר שאלות קשות ומתריסות. לא התרגשתי וב'ה' ידעתי איך להתמודד. אבל בשלב מסוים, ראיתי שהטון התוקפני נעלם וגם העוקץ כבר התאדה. הוא המשיך לשאול שאלות, אבל אי אפשר היה שלא להבחין כי חלה בו התרככות".

להם. עכשיו אני מקבל החלטה שאם אתבקש להשלים מניין, לא אסרב יותר".

כתום השבת ולאחר עריכת הבדלה, נערך סבב בין המשתתפים בו כל אחד מציין רגע אחד שדיבר אל ליבו ממהלכה. "רובם ככולם", מציין הרב בלוי, "מעלים על נס את סעודת ליל שבת אצל המשפחה שבביתה ביקרו. אם אנו יודעים ואמונים על כך שגדולה לגימיה שמקרכת, כאן אפשר לחוש זאת בעליל. יש לכך גם הסבר הגיוני. זוהי לא הרצאה או סדנה. בסעודת שבת בתוך בית הם פוגשים בחיים החסידיים עצמם. כך החיים עצמם מתנהלים וזה מה ששובה את ליבם".

אין ספק כי תיאורה של השבת שחווים החיילים הקרביים של יום המחר המתארחים בכפר חב"ד, הוא טעימה הראויה להתכבד מהפרויקט פורץ הדרך ההולך וצובר תאוצה, לקורת רוחם הגלויה של כל הנפשות הפעילות והשותפות בו. ואליהם נאמר: עלו והצליחו, מעל ומעבר. ■

תלמיד מכינה, נכד החטוף עודד ליפשיץ הי"ד, מניח תפילין בבניין 770 בחודשים הראשונים למלחמה, בעת ביקור המכינה בכפר חב"ד

אמר לי מראש כי יחד עם הקבוצה יגיע תלמיד שהוא עצמו בוגר חינוך חרדי אך הפנה לו עורף וחצה את הקווים. 'קח בחשבון שהוא לא יסכים להיכנס לבית כנסת ויהי מה, זה עקרוני אצלו', התרה בי הרכז. אולם כשפגשתי באותו בחור בבוקר החג, הוא היה נראה מרוצה מאוד וסיפר בהתפעלות על החוויה שהייתה לו בליל שבת בסעודה בבית אחת המשפחות בכפר.

"באותו בוקר נערכה קריאת התורה שבה שמעו הנערים עשרת הדברות. לקראת תום הקריאה שאל השליח הרב יאיר רוזנטל, שהיה עמנו בחג, מי מוכן להתנדב לקרוא את ההפטרה. איש לא הרים את ידו. ואז, למרבה ההפתעה, אותו בחור שכל כך הזהירו אותי מפני האנטגוניזם שלו, קם והתנדב. הוא קרא את ההפטרה עם כל הטעמים בדיוק נמרץ, בזכות הגירסא דינקותא שלו. מסתבר שהדבר עשה לו משהו. לאחר התפילה הוא ניגש אליי ואמר: 'דע לך שבמכינה שלנו יש כמה חברה דתיים, אבל הם לא מצליחים לארגן לעצמם מניין כי אני מתנגד להשלים

הנער הדתי
מנחלים עשה
את כל הדרך
לאדה"ב והודו
כדי למצוא את
שליחותו במרכז
הארץ > שיחה
מיוחדת עם שליח
חב"ד בקמפוס
במכון וינגייט, **הרב**
אריאל רוזנטל,
על שליחותו
הייחודית ועל
המסד שיש בפיו
לכל אחד
מקרב אנ"ש

פסל בגור בדיא

בגור בדיא

את דרכם בעבודת ה', וכך במשך תקופה שהינו בכל מיני כפרים ועיירות, כשבכל מקום הקמנו גרעין של יהדות. היינו עורכים שיעורי תורה וסעודות שבת בכוחות עצמנו, גם במקומות בהם שלוחי חב"ד אינם פועלים. אני זוכר, הוא נזכר בערגה, "שלמדנו באותה תקופה, במשך כמה חודשים רצופים, את המאמר 'ביום עשתי עשר', והעמקנו בכל אות ושורה בו.

"לימים, כשחזרתי ארצה, אמרתי לעצמי: אריאל, עד מתי תרדוף אחרי עצמך? הגעתי למסקנה שאני צריך לשבת וללמוד לעומק את תורת חב"ד, ונרשמתי כתלמיד מן המניין בישיבת חב"ד ברמת אביב. זו הייתה תקופה משמעותית, בה עברתי תהליך עמוק של חקר עצמי והיכרות אמיתית עם תורת החסידות. בעצה אחת עם ה'משפיע' החלטתי להמשיך בתכנית המקורית שלי - לימודים גבוהים בעבודה סוציאלית. כך, בבקרים הייתי יושב ולומד גמרא וחסידות, ובערב משלים את הלימודים האקדמיים".

בית של שליחות

"באותה עת", ממשיך ר' אריאל בשטף, "רעייתי שתחי' הכירה את חב"ד בטויל שערך אחרי הצבא באוסטרליה, שם חזרה בתשובה. החלום שלה היה ללמוד רפואה, וכשחזרה לארץ התלבטה אם הלימוד באוניברסיטה מתאים לה, כאישה חרדית. לאחר שכתבה לרבי וביקשה עצה והכוונה, בהשגחה פרטית פגשה באגרות קודשו מכתב בו הרבי כותב שהתורה לא ניתנה רק לרבנים ושוחטים אלא גם לעורכי-דין ולרופאים... לאחר התייעצות עם ברי סמכא, הבינה כי לימודי הרפואה יכולים להתבצע רק ממקום של חיבור איתן לתורה ולמצוות וברוח היהדות.

"לאחר נישואינו, רעייתי המשיכה את לימודיה בבאר שבע, וכבר אז התחלנו בפעילות בקמפוס המקומי כשערכנו שיעורי תורה קבועים ופעילויות

בביקור אצל אחי הרב יאיר, כיום השליח בקמפוס מכללת ספיר בשדרות, שהתקרב כמה שנים קודם לכן לחסידות חב"ד ובאותה תקופה למד ב'קבוצה' ב-770. התחלתי לבוא אליו לשבתות, ראיתי את האווירה המיוחדת ב'זאל' הגדול של 770, את לימוד התורה והחיית החסידות, ואט-אט מצאתי את עצמי מגיע יותר ויותר לבית חיינו. ככל שחלף הזמן הרגשתי שהעבודה אמנם מכניסה לי כסף יפה אבל הלימוד והתפילות מושכים אותי יותר, והחלטתי לשבת תקופה רצופה ב-770 כתלמיד מן המניין ולהכיר לעומק את תורת חסידות חב"ד.

"לאחר מספר חודשים", מספר ר' אריאל, "פג תוקפה של הוויזה שלי וחזרתי לארץ, אולם לא כלעומת שבאתי. קיבלתי על עצמי כמה הנהגות חסידיות, כמו הליכה למקווה ולימוד חת"ת ורמב"ם. מאידך גיסא, גם בשובי לארץ הרגשתי שהמסע שלי עוד לא נגמר. החלטתי אפוא לעלות על מטוס עם כרטיס לכיוון אחד - הודו.

"הסתובבתי ברחבי הודו יחד עם כמה חברי' 'מחפשים' - כאלה שגיששו

גדלתי במושב נחלים שבמרכז הארץ למשפחה מהציונות הדתית", פותח ר' אריאל את סיפורו האישי. "עברתי מסלול קלאסי של נער דתי, לימודים בתיכון ולאחר מכן שירות צבאי בחיל השריון. בין לבין למדתי במכינה הקדם צבאית בנווה צוף, שהכינה אותי לשירותי כלוחם במשך שלוש שנים.

"אחרי הצבא, כמו חיילים משוחררים רבים, החלטתי לקחת פסק זמן ולהתחיל 'לחפש את עצמי'. המפלט הראשון היה כמובן בריחה מהארץ ונסיעה לחו"ל. קיבלתי הצעה מחברים לבוא לעבוד במחנה קיץ בארצות הברית, ושם כבר התחלתי לחשוב על 'החלום הגדול' - לעבוד באמריקה ולעשות כסף... ואכן, הקמתי דוכני מכירה - מה שמכונה בשפת העם 'עגלות' - וראיתי הצלחה רבה, אבל במקביל כל הזמן הרגשתי שמשוהו חסר. החלום לא היה מושלם.

"את השלמת החיסרון הזה מצאתי

דוכן התפילין הקבוע של חב"ד בקמפוס במרכז המכללה

בית הכנסת של קמפוס וינגייט בו מתפלל, לומד ומלמד הרב רוזנטל

קידוש לנער אחד – ושכרו

מספר ר' אריאל רוזנטל:

בכל שבוע, לקראת שבת אנחנו עורכים רישום של המשתתפים בסעודות כדי להיערך נכונה, כשבדרך כלל רוב הסטודנטים שנרשמים אכן מגיעים ואינם מבטלים את השתתפותם.

באחד השבועות נרשמו לסעודה בליל שבת כ־20 סטודנטים, ואנחנו התחלנו להיערך בהתאם. בתוך כך, ביום חמישי, טלפנה אלי אישה ממשפחה המכונה 'מסורתית' שסיפרה לי כי בנה בן ה־14 משחק בנבחרת ישראל לצעירים, כשלמחרת סמוך לזמן כניסת השבת אמור להסתיים אימון לקראת משחק מכריע, והנער לא יספיק לחזור לביתו לפני שבת. משום כך היא שאלה אם יש לנו פתרון להציע לו. כמובן, הזמנתי אותו בשמחה להשתתף בקידוש ובסעודה איתנו, ולאחר מכן לבוא ללון אצלנו. האם התרגשה מאוד מהעובדה שאנחנו עורכים קידוש במכון, באמרה שבנה הצעיר היה מוטרד מכך שלא יזכה לשמוע קידוש כהלכה, ועתה היא ובנה מאושרים.

באותה שבת, רעייתי נשארה בביתנו יחד עם בננו הקטן שלא חש בטוב. כך, סמוך לשבת הגעתי לאולם והתחלתי לערוך לבדי את השולחנות ולחמם את האוכל. לפליאתי, איש טרם הגיע. השבת נכנסה, ואף סטודנט לא נראה באופק.

לפתע נכנס הנער המדובר, מיוזע כולו מהאימון שערך. ארשת השמחה שהייתה על פניו התחלפה בן רגע בתדהמה: "אני לבד כאן? אמא שלי אמרה לי שאתה מארגן סעודה גדולה עם שירים!..." מבוכתי הייתה רבה. שהיתי לבדי עם הנער באולם הגדול, ומחשבות יאווש החלו להתרוצץ בראשי: "מילא כשסטודנט אחד או שניים מבטלים את השתתפותם - נוח, אבל ש־20 משתתפים פשוט לא יופיעו לסעודה? מה זה?! ואיזו הרגשה רעה אני גורם לנער שציפה לסעודה גדולה ושמחה?"

כעבור רגעים ספורים התעשתי ואמרתי לעצמי: ייתכן שהקב"ה רומז לי כי אני נמצא כאן בשבת זו רק בשביל הנער המופלא הזה שהחליט לשמור את השבת גם במחיר היותו רחוק ממשפחתו ומביתו, ואני צריך לגרום לו לשמוח בשמחת השבת! אעשה לו סעודה שמחה שלא חווה מעודו!

באותו רגע קמתי והתחלתי לשיר בקול גדול ובשמחה "שלום עליכם...". לא הספקתי לסיים אפילו את הבית הראשון, ואל האולם נכנסו בסערה כל הסטודנטים שנרשמו לסעודה: "הרב אריאל", הם אמרו, "אנחנו מתנצלים על האיחור. היינו באמצע שיחה ולא הבחנו שכבר מאוחר והגיע זמן הקידוש...". מאותו הרגע הסעודה הייתה שמחה ומרגשת, והנער היה שרוי בהתפעלות עצומה.

כשחזרתי עם הנער הביתה מאוחר בלילה, פתחתי את הדלת והרחתי כמו ריח שריפה בבית. שאלתי את אשתי מה אירע, והיא סיפרה שישנה עם בננו בקומה העליונה, כשלפתע התעוררה בבהלה ורצה למטה אל הסלון שם ראתה שאחד הנרות נשמש לעבר השולחן וכמעט שפרצה שריפה גדולה, ובחסדי ה' הבחינה בכך ברגע הקריטי... סיפרתי לה על שאירע לי בקמפוס, ולפתע נפלה במוחי ההכרה שהרגע בו אשתי התעוררה וחשה אל הסלון היה הרגע בו אני שחררתי את המועקה מלבי ואמרתי לעצמי שאני כאן בשביל הנער הזה, והקב"ה לא נשאר חייב...

מיוחדות לקראת החגים. עם סיום הלימודים פגשנו במכתב נוסף מהרבי המורה לערוך התמחות רפואית בבית רפואה בעל הנהלה חרדית, והפור נפל על המרכז הרפואי 'לניאדו' בנתניה. מצאנו את עצמנו עוזבים את באר שבע ועוברים לנתניה, כאשר כשלעצמי אני עדיין פונה לכיוון של עבודה סוציאלית.

"באותם ימים הגיעה אלינו פנייה מארגון חב"ד לצעירים בישראל בראשות הרב משה שילת, בה הוצע לנו לשמש כשלוחים לקמפוס במכללות באזורנו. קיבלנו את ההצעה בשתי ידיים והתחלנו בפעילות במכללת בית ברל ובמכון וינגייט, כשעם הזמן שחלף והפעילות שגברה קבענו את מקומנו בפעילות במכון וינגייט על כלל אנפיו."

מכללה של גוף ונפש

מכון וינגייט הוא מוסד חריג בנוף האקדמי בישראל. בשונה מאוניברסיטאות רגילות בהן יש בתי ספר אקדמיים למקצועות שונים, מכון וינגייט עוסקת ספציפית בחינוך גופני לתחומיו. המכון עצמו מכיל אגפים שונים הקשורים לכל זרועות האימון והתחרות הגופנית בישראל.

"השליחות בוינגייט מיוחדת מאוד", אומר ר' אריאל. "אנחנו פוגשים כאן מאמני כושר, ספורטאים המשתתפים בתחרויות אולימפיות, אנשים העוסקים ברפואה אלטרנטיבית, כמו גם מורים

בצורה רצינית ובהתמדה מעוררת התפעלות. אם יש להם יעד להגיע להישג מסוים - הם ישיגו אותו בכל מחיר. וכך גם כשהם מקבלים על עצמם החלטות טובות בענייני יהדות, הם עומדים בדיבורם ומתמידים בהן.

"אפשר לומר שהתכונה המשותפת והבולטת של כלל הסטודנטים כאן היא שהם בעלי אופי נמרץ ומהיר. במשך כל היום הם עוסקים בפעילות מאומצת ובתזוזה בלתי פוסקת, ומשום כך גם אנחנו צריכים להתאים את אופי הפעילות לכך. ואכן, אנו מרגישים פתיחות גדולה מצידם לתורה ומצוות - הן מקרב אלפי הסטודנטים והן מסגל המרצים".

פועלים במרץ

באופן כללי, הלימודים במכון וינגייט מתחלקים בין לימודי עומק על גוף האדם (אנטומיה) לבין אימונים פיזיים. וכך, לפני מספר שנים, הקימו הרב אריאל ורעייתו אביה מיזם מיוחד שהרחיב את מעגל הפעילות. "אשתי התלבטה רבות בשאלה - איזה ערך מוסף היא מביאה לשליחות שלנו מעבודתה כרופאה", משתף ר' אריאל מחיי השליחות הייחודית, "וחשבנו על רעיון שהיא תעביר לסטודנטיות שיעורי תגבור באנטומיה לפני המבחנים. ברוך ה', הנהלת המכללה והמרצים שמחו על כך וההיענות הייתה רבה. הדבר גרם להערכה כפולה של ההנהלה והסטודנטים אלינו כשלוחים,

מהם ממשיכים ללמוד ולהתמקצע גם אחרי שחרורם מהשירות הצבאי.

"אני מפרט בכוונה את הרקע הזה העוסק לכאורה בדברי חולין, כי הדבר משליך למישורין על עבודתנו - עבודת השליחות. ראיתי פעם ביטוי מיוחד במאמר חסידות, כי יהודי שהוא בעל גוף גדול ובריא, הוא גם בעל לב גדול ונפש רחבה. כלומר, הוא 'כלי' ראוי להשפעה רוחנית. נוסף על כך, כספורטאים אולימפיים, הסטודנטים כאן הם כאלה הלוקחים על עצמם משימות רבות

לחינוך גופני מכל רחבי הארץ העוברים כאן הכשרות לעבודתם. בתוך המכון קיים גם המרכז האולימפי של ישראל - הגוף המאחד את כל הספורטאים המתחרים בארץ וגם בתחרויות בינלאומיות, מכלל הגילאים. בין התלמידים במכון ישנם כאלה שהחלו את דרכם בעולם הספורט בגיל מאוד צעיר, ולמשל אנו פוגשים כאן נערים שכבר מגיל 5 מתאמנים באגרוף או שחיה. גם לוחמי צה"ל ביחידות מיוחדות באים לכאן לעבור הכשרות ואימונים, ורבים

אמונים על דברי הזוהר שהמצה היא מאכל האמונה ומאכל הרפואה. ובכן, אם יש לי הזדמנות לספק תרופה כה חשובה ליהודים שבסביבתי - לא אתן? אם במו ידיי אני יכול לחזק אצל יהודים את האמונה, לא אתאמץ לעשות זאת?

"ואם יורשה לי", מוסיף ר' אריאל, "לא אנזים אם אומר כי אחרי חג הפסח אני מבחין שאותם סטודנטים שלקחו ממני מצות וזכו במצווה בליל הסדר, חוזרים מרוממים יותר רוחנית..."

העולם משתנה וכולם נוטלים חלק

"אנחנו נמצאים היום בתקופה מיוחדת, היסטורית", מסיים ר' אריאל ומרים כוסית 'לחיים'. "שינויים כבירים מתחוללים בלוחות הטקסוניים שתחת רגלינו, כשהעולם משתנה ונערך לקראת הגאולה. הרבי אומר שנוותר לנו 'לפקוח את העיניים', ונראה לי שהכוונה היא שנסתכל סביב ונחפש מי צריך אותנו. יש כל כך הרבה יהודים שמחפשים את מי שיגיד להם: 'משיח בפתח, איך אתה מתכוון?' זה יכול להיות השכן מהבניין, חבר מהקהילה, בן משפחה. בעניין הזה - כל אחד מאנ"ש הוא שליח, ועל כל אחד מוטלת האחריות לפעול סביבו. זה גם מסר שאני מעביר לסטודנטים - כל אחד מכם הוא בעל תפקיד ואחריות לעשות את הסביבה שלו לטובה יותר, מוארת יותר.

"אני אומר תמיד לספורטאים, ברוח דברי הרבי: אנחנו לא יושבים וצופים מהצד, אנחנו שחקני נשמה הפועלים על המגרש האמיתי, והתפקיד שלנו הוא לנצח ולהביא גאולה שלימה לעולם". ■

שליחות משפחתית. ערב פסח השנה בדרך לחלוקת מצה שמורה

אריאל בתקופת הודו... משמאל

בראשות הרב וולפא והרב טייכטל על תמיכתם ועזרתם המתמדת בשליחותנו.

שליחות מכל הלב

את השליחות בקמפוס רואה ר' אריאל כמשימה אתגרית רבת משמעות, והוא מתייחס אליה ברצינות והתמסרות מפעימה. דוגמה לכך היא ההשקעה האדירה שלו ב'מבצע מצה'. "מדי שנה לקראת חג הפסח", הוא חושף בפנינו, "אני דואג שכל סטודנט ועובד מנהלה שביכולתי להגיע אלי, יקבל סט מצות שמורות לליל הסדר. כך, בשנה זו, חילקנו למעלה מ-1000 סטים שכאלו.

"אני זוכר", מספר ר' אריאל, "שנסעתי בעבר יחד עם השליח הרב ישראל הלפרין ע"ה מהרצליה להביא ברכבו מצות שמורות עבור תושבי הרצליה. בדרך שאלתי אותו מדוע הוא מקפיד לקנות מצות מהודרות ושמורות במחיר יקר ולחלקן לתושבי העיר, ובכלל מדוע המצות עולות כל כך הרבה... עד היום מהדהדת באוזניי התשובה האופיינית ששמעתי ממנו: 'אני צריך להודות למאפיות שמסכימות למכור לי את היהלומים שלהן בזול. הרי אדמו"ר הזקן אומר שבתוך כל מצה גלום אור אין סוף! אם כן, יש לנו כאן במכונית מיליוני דולרים הטמונים בכמה ארגזי מצות שעלו אלפי שקלים בודדים...'. אנו

וגם העמיק את ההיכרות שלהם עם יתר הפעילות שאנו עורכים ברחבי הקמפוס.

"נכון לעכשיו אנו מתגוררים בנתניה, סמוך ונראה למכון, ומדי שבת, כמיטב המסורת של סניפי 'חב"ד בקמפוס', אנו עורכים סעודת שבת לסטודנטים. בכל יום ישי אנחנו מעמיסים על רכבנו יין וחלות ומטעמי השבת, ויחד עם ששת ילדינו כ"י אנו נוסעים אל המכון - שם אנו מסדרים הכול ועורכים קבלת שבת וסעודה עשירה. לאחר מכן, קרוב לחצות הלילה, אנחנו עושים את דרכנו חזרה לבייתנו שבנתניה בהליכה בת כ-40 דקות..."

"בשנה שעברה", הוא נזכר, "נסעתי יחד עם קבוצה גדולה של סטודנטים-לוחמים למסע ריפוי' מיוחד אצל הרבי. מדובר בחבר'ה שאיבדו חברים קרובים במהלך הקרבות במלחמה הנוכחית וראו מראות קשים. אמרתי לעצמי, אפוא, שמי שנפשו פצועה צריך ללכת לרופא הנפשות - אל הרבי. ואכן, היה זה מסע מיוחד ומרגש במינו, והם יצאו מחוזקים מאוד.

"הפעילות מקיפה לא רק את הסטודנטים, אלא גם את עובדי המכון ואנשי ההנהלה. כך למשל, לפני זמן מה פתחנו במיזם של לימודי הכנה לברי-מצווה עבור ילדי העובדים, ואנו זוכים לתגובות חמות מאוד. כמו כן, בתוך המכון קיים גם בסיס צבאי לאימונים מתקדמים, וגם בו אנחנו עורכים שיעורים ופעילויות מיוחדות."

ר' אריאל עוצר ואומר: "אם כבר אנו משוחחים, ברצוני להודות למנהל חב"ד בקמפוס בישראל הרב משה שילת הפועל גדולות ונצורות כדי להרים את קרן ישראל בקמפוסים בגשמיות וברוחניות, וכן למוסדות חב"ד נתניה

ביישובים

הנערים תובעים: למה ניגרע?!

מבט לענף חדש ומתפתח בארגון חב"ד לנוער –
הקמת סניפים ייטודיים ביישובים הקטנים ברחבי הארץ
• המאפיינים המייחדים את הפעילות היישובית, ההורים
שצבאו על דלת הוועד המקומי בדרישה להקצאה,
והיתרון הגדול: הדרך להזנקת עבודת השליחות כולה
עוברת דרך העבודה עם בני הנוער

הרב דוד גינזבורג, יישוב כרמית

למה ניגרע? - זו הייתה שאלת דרישת המפתח שהניעה את הנהלת חב"ד לנוער בישראל לערוך חשיבה מחודשת על בניין הארגון, ולצאת במיזם חדש ומיוחד שמטרת העל שלו - הגעה לכל נער ונערה בישראל, ללא תלות במיקום המגורים הגיאוגרפי.

השאלה נבעה ועלתה מלמטה - ומשני כיוונים:

ראשית - מהנערים עצמם, צעירי ישראל שנחשפו לפעילות המיוחדת של ארגון חב"ד לנוער, הפועל זה מכבר במועדונים החדשים ובתיכונים הממלכתיים ב־40 סניפים בערי הארץ, ותוהים: מדוע להם, נערים שאינם מתגוררים בערים הגדולות, לא מגיע כל הטוב הזה של שיעורי התורה, פעילויות החסד והמסעות לחצרות קודשנו? אל כל הפעולות הללו נחשפים הנערים דרך עמודי התוכן של C-TEEN - הכינוי האנגלי לארגון חב"ד לנוער העולמי - ברשתות החברתיות השונות, בהם חברים מעל 40 אלף עוקבים, ודרכם התבצעו מאות אלפי צפיות בסרטוני התוכן השונים שבהפקת הארגון. בדרך זו, נחשפים לפעילות העשירה גם נערים המתגוררים ביישובים מבודדים וכאלה שבמוסד הלימודים שלהם טרם פגשו בה, וכך הם מכירים את הארגון המיוחד לשלוחותיו וענפיו.

שנית - השאלה הזו נשאלה גם על ידי שלוחים ותיקים, הפועלים מזה שנים בשליחותם ביישובי הארץ הקטנים, במועצות האזוריות והמקומיות, ורוצים להרחיב את מעגל הפעילות שלהם ולשלב בו - במסגרת בית חב"ד - גם פעילות ייעודית לנוער. הם, שנחשפו להיקף הפעילות של הארגון וחשיבותו הרבה - בין השאר גם באמצעות הגיליון שבידכם - ביקשו ורצו להטמיע אותו בתוך מכלול הפעילות שלהם.

"הבקשות הללו, שהביעו צורך אמיתי של השלוחים והנערים, גרמו לנו להתחיל להרחיב ולמסד את הפעילות גם במקומות שבהם לא קיים שליח ייעודי לנוער", מספר הרב אלי לוי, השליח בחב"ד לנוער חדרה שפועל עם נערי העיר בהצלחה מרובה למעלה מ-5 שנים, ומי שנטל על עצמו את ריכוז הפרויקט להטמעת פעילות הארגון ביישובים.

"עד כה, הפעילות הממוסדת שלנו התקיימה בחטיבות הביניים ובתיכונים הממלכתיים, בעשרות נקודות ברחבי ישראל", אומר הרב לוי. "הפעילות של

אני רואה במוחש את השינוי שהתחולל כלפינו לטובה - מאז שהתחלנו לעבוד עם הנוער בצורה מסודרת, אנחנו יותר רצויים ושם חב"ד מתגדל ומתקדש!

הייתה לסייע לשלוחים ותיקים להקים פעילות ייעודית לצעירים, ולבנות תכנית עבודה מסודרת ומותאמת לנערי היישובים.

השאיפה - כל הצעירים בישראל

אם יש ביטוי המתאר את הנהלת חב"ד לצעירים בישראל - הוא "לכתחילה אריבער". לא לחשוש ולהיבהל מפני אי-הוודאות, ואדרבה - לפעול ביתר שאת מול האתגר התורן. כך גם ביחס למיזם המדובר: הרי הפוטנציאל - אדיר, האפשרויות לפעול - קיימות, ושלוחים מסורים - ישנם גם ישנם, רק שלעיתים נדרשת ההכרה שצריך פשוט לצאת לדרך, לפעול ובעזרת ה' להצליח.

ואכן, מקץ תקופה קצרה, בארגון חב"ד לנוער כבר מונים כ־40 יישובים חדשים בהם החלו השלוחים המקומיים לפעול בצורה מסודרת עם הנוער. בהנהלת הארגון בנו מערך פעילות לשליח הוותיק, ומסופק מענה אנושי זמין המדריך ומייעץ על דרכי הפעולה עם הנוער, ממליץ ומחווה דעה מניסיונם של ותיקים, וכמובן - משגר לשלוחים את חומרי הלימוד האיכותיים מבית חב"ד לנוער. מלבד לימוד התורה, לא נפקד גם מקומו של הקמח - סבסוד

השליח לנוער מתרכזת מטבע הדברים, תחילה וראש, סביב בתי הספר המקומיים, דרכם הוא יוצר את קהילת הצעירים שלו. חלק מהפעילות נעשה ממש בין כותלי בתי הספר - באמצעות עמדות הנחת תפילין, שיעורי הכנה לחגים ופעילויות תוכן שונות - וחלק אחר ומשלים מתבצע במועדוניות ובסניפים, בהם הנערים מתקבצים אחרי שעות הלימודים ונפגשים לשיעור תורה או ליציאה לפעילות התנדבות בשכונה.

"עם הזמן, כשהתחלנו לקבל פניות מנערים שבמקומם לא קיים סניף רשמי של C-TEEN, הבנו כמה פוטנציאל לא ממומש עדיין קיים. כך, למרות היקף הפעילות האדיר של חב"ד לנוער בישראל, עשרות אלפי נערים ונערות המתגוררים ביישובים הקטנים ולומדים בתיכונים אזוריים לא נחשפים לפעילות שלנו".

לאחר תקופה בה הפניות מנערים ומשלוחים לא חדלו, הוחלט בהנהלת הארגון לגבש תכנית פעולה שתתאים לאופי הפעילות ביישובים. הדבר דרש היערכות וחשיבה חדשה: אם עד כה היה יוצא שליח ייעודי לעיר גדולה, שקיימים בה כבר כמה וכמה שלוחים, על מנת להתמקד בפעילות בקרב כר נרחב הכולל את אלפי בני הנוער המקומיים, הרי שביישוב בו מתגוררות מאות משפחות בלבד הדבר נראה קשה יותר ליישום. עם זאת, החלטת הארגון

האזורית וביקשו ממני להשתלב בהנהגת 'הבית החם' - מרכז הפעילות לנוער במושב. נכנסתי לעובי הקורה, אך כעבור זמן קצר גיליתי כי גורמים מסוימים רצו שאהיה 'מפעיל מטעם' ואעשה פעילויות שאינן תואמות בהכרח את רוח היהדות והחסידות... התלבטתי כיצד להמשיך, וממש באותם ימים הגיע לידי מכתב מהרבי בו הובעה חומרת העניין ובכך החלטתי לסיים את הפעילות הזו. למרות הכול, המשכתי לקבל פניות מהמשפחות כי הם רוצים שאמשיך בה...

"החלטתי אפוא ליזום פנייה לרב משה שילת שיסייע לי בהכנת תכנית פעולה מסודרת של שיעורים ופעילויות, הוא נענה בחפץ לב והתחלנו להניע את הפעילות. בשלב הראשון בנינו סדרת מפגשים של שיעורי תורה מספרי הלימוד המיוחדים של חב"ד לנוער ישראל - תכנים הבנויים ומותאמים לבני הנוער שבגיל הזה, וזאת לצד תקציב מכובד שאפשר לנו לקיים שיעור מעמיק יחד עם מזון עשיר ומכובד הקונה את לב הנערים. התחלתי עם כמניין משתתפים, וכיום יש לנו פי שלושה בני נוער שבאים ללמוד מדי שבוע!

"השלב הבא היה בנייה ואבזור של מקום קבע לפעילות. קיבלתי מהארגון תקציב מיוחד לרכישת שולחנות משחק ופינות ישיבה, כך שהמקום יהווה מוקד של קבע לנערי המושב. ואם לא די בכך, הדבר

הרב פיצ'ה חמו, מושב אחי שמן

שמורה, וכך אני נכנס לביתה ולליבה של כל משפחה...

"הסוד הגדול בעבודת השליחות במושב הוא ההשפעה אחד-על-אחד. אמנם בדרך כלל בגבולות הגזרה ביישוב ממוצע יהיו פחות בתי אב מאשר לשליח בשכונה רגילה בעיר, אך הפעילות היא יותר אישית ובקצב אחר, וברוך השם אנחנו רואים פירות של ברכה בעמלנו.

"כחצי שנה לאחר שהגענו לשליחות במושב", נזכר הרב חמו, "פנו אלי מהמועצה

ותקצבו לפינות חמד ומשחקים, לכיבוד עשיר לצד השיעורים ולפעילויות מהנות לנערים.

"אם עד השנה שעברה", מסכם הרב לוי את השינוי שהתחולל מהבחינה המערכתית, "המחשבה הייתה כיצד להטמיע את פעילות הנוער מהיישובים במסגרת פעילות הנוער הארצית, הרי שכיום נעשית עבודה מאומצת לצד חשיבה רבה על בניית תוכניות ייחודיות - כמו שבתונים או מסעות - ספציפית לבני נוער אלו. בעינינו, אנו רוצים לשים דגש גם על יישוב בו מתגוררים עשרות נערים בלבד, וללוות את השליח המקומי יד ביד אל ההצלחה."

יישוב קטן, פעילות גדולה

רצינו להתרשם בצורה בלתי-אמצעית מהפעילות החדשה, ושוחחנו עם שניים מהשלושים המפעילים את התכנית ביישוביהם. הנה הדברים לפניכם:

"יצאנו לשליחות לפני כארבע שנים", מספר הרב יוסף יצחק חמו, השליח במושב אחי שמן שבשפלת לוד ומשתייך למועצה האזורית חבל מודיעין. "המושב הוקם לפני כ-80 שנה עבור יהודים מעולי טריפולי, לוב, והפעילות שלנו כאן, כמו כל בית חב"ד, מנסה לגעת בכל מעגל החיים: גני ילדים, שפורה ופועה כעזר ליולדות, שיעורי תורה למבוגרים, פעילות שוטפת בחגים ועוד. העובדה שהמושב הוא קטן גורמת לכך שביכולתי להכיר באופן אישי את כל התושבים. כך למשל, בערב חג הפסח אני משתדל לעבור בית-בית ולחלק מצה

החשוב ביותר בעיניי הוא תחושת השייכות של הנערים והנערות לפעילויות הארציות של חב"ד לנוער בישראל. זה אולי נראה מהלך פשוט, אבל הוא גורם להם להרגיש חיבור עוצמתי לאלפי צעירים בישראל - דבר שמעורר התרגשות גדולה במושב קטן כשלנו. כמו כן, אנו נהנים מהעזרים המיוחדים של הסניפים הגדולים, וכך למשל קיבלנו את האפשרות לצאת לטיול מגבש בטיולית המיוחדת של חב"ד לנוער - טיול שהרים את הפעילות שלנו והפך אותה מאירוע משפחתי קטן לחלק מארגון רציני הפועל עם הנערים בכלים שונים ומגוונים."

והשיב לב אבות על בנים

הנער שהציל את המניין

"במהלך השנה, הנערים יודעים שבכל שיעור תורה יש כיבוד מפנק ועשיר", משתף הרב חמו בסיפורים קטנים גדולים מהשטח. "לעומת זאת, בחג הפסח אני יכול לכבד את הנערים רק במצה שמורה... בחג הפסח האחרון הגיע אלי אחד הנערים לשיעור וכיבדתי אותו במצה ממאפיית כפר חב"ד. למחרת הוא הגיע שוב, וגם הפעם נתתי לו מצה שמורה עבודת יד... וכך היה במשך כל חול המועד. זמן קצר לאחר חג הפסח שוחחתי עם ההורים שלו והם שיתפו אותי כי מאז חג הפסח הנער השתנה, 'משהו עבר עליו' לדבריהם. אם עד כה הוא היה מוכר כנער מרדן, כזה הנמצא שעות רבות מחוץ לבית ומסתובב בבטלה, לפתע הוא נעשה עדין, עוזר יותר בבית ומתנהג בכבוד לכולם... כשלעצמי, ליבי אומר לי

הסוד הגדול
בעבודת השליחות
במושב הוא
ההשפעה אחד-
על-אחד. אמנם
בדרך כלל בגבולות
הגדרה ביישוב
ממוצע יהיו פחות
בתי אב מאשר
לשליח בשכונה
רגילה בעיד, אך
הפעילות היא יותר
אישית ובקצב אחד

"במושב קטן, השליח בהכרח פוגש את כל הנערים", מחדד הרב חמו. "יש בכך יתרון כמובן, אך גם פן מאתגר - אין לו מספיק קהל לכל שכבת גיל, וקשה ליצור פעילות נפרדת לכל כיתה. למרות זאת, החלטתי לתעל את העובדה הזו וליצור קבוצות קטנות יותר, בהן אני פוגש בכל פעם אפילו 3-4 נערים מאותה כיתה ובאותה רמת לימוד, וכך אנחנו יושבים ומשוחחים יותר לעומק. והנה עובדה מעניינת הראויה לציון: משפחות רבות במושב מתפרנסות מעבודה במשק המקומי או מעסק ביתי, ורבים מהנערים עסוקים בעבודה גם בזמני החופש והקיץ. למרות הכול, הם מתאמצים למצוא זמן לבוא ולתפוס' שיעור תורה או להשתתף במפגש חברתי של חסד והתנדבות.

"כאמור, המעלה בדבר היא שבכך אני מכיר היטב את כל הנערים והמשפחות ביישוב. הגעתי למצב בו אני מכיר מקרוב כ-100 נערים ממשפחות המושב, כאשר כל אחד מהם מגיע לשיעור או לפעילות המותאמת לו. הדבר גם משפיע מלמטה למעלה ולרוחב - באמצעות הפעילות עם הנוער מכירים אותנו יותר במושב כולו, והפעילות הכוללת שלנו כשלוחי הרבי מוערכת יותר.

"כיום, כאשר אני מגיע לבתי הכנסת הפזורים ביישוב אני מתקבל בכבוד ובהערכה, והפעילות של בית חב"ד נעשית מקובלת ורצויה יותר. מדי פעם בבית הכנסת ניגש אלי אחד האבות ודוחק בי להיפגש עם הבן שלו ולהתחיל להכין אותו לבר מצווה... אני רואה במוחש את השינוי שהתחולל כלפינו לטובה - מאז שהתחלנו לעבוד עם הנוער בצורה מסודרת ומאורגנת, אנחנו יותר רצויים כאן ושם חב"ד מתגדל ומתקדש!"

השליחות שלנו - כמו של בתי חב"ד רבים - סובב סביב מעגל השנה, תפילות סדירות ושיעורים קבועים, כמו גם מיזמי חסד. אך הרוח החיה הנושבת מאחורי כל הפעילויות הללו - היא החיבור של הנוער המקומי המהווה שותף מלא בהפעלתן.

"כאשר אתה עובד עם הנוער, בסיוע הכלים המדהימים שמספק ארגון חב"ד לנוער בישראל, אתה רואה פירות גם בעבודה איתם וגם בחיי השליחות כולה. למעשה, באמצעות הנוער הצלחנו להגיע לעוד ועוד משפחות שמשתתפות בפעילויות של בית חב"ד.

"שנות הנעורים", מסביר הרב גינזבורג, "מרכיבות את התקופה המשמעותית בחייו של אדם. זהו זמן בו הנער בונה את אישיותו, מתבונן סביבו וחושב ואף מסוגל לחולל בנפשו מהפך אמיתי. אנחנו נמצאים שם לצידם, מקשיבים לנערים הללו ומסייעים להם, ובחסדי ה' רואים כי טוב".

תפילין בתוככי עזה

"אחד מבני הנוער ביישוב", מספר הרב גינזבורג כשנימה של עצב וגעגועים בקולו, "נווה יאיר אסולין הי"ד, היה מהמשתתפים הפעילים מתחילת השליחות שלנו. בכל חג הוא היה מהראשונים שבאים לסייע ולהרים את כל מה שנצרך לפעילות. בחג החנוכה, למשל, יזם והקים חנוכיית ענק למסרת פרסומי ניסא במרכז היישוב, ואחת ההחלטות הטובות שקיבל על עצמו - ואף תמיד דאג שכל הסובבים אותו ידעו ויכירו - זאת מצוות תפילין. הוא היה מדבר בהתלהבות של ממש על מצוות התפילין ומזכה בה את חבריו.

"במהלך מלחמת חרבות ברזל הוא השתתף בלחימה בעזה, ובאחד הימים, במהלך קרב קשה בג'אבליה, נפצע אנושות ונפטר מפצעיו. התמונה שליוותה את ההודעה על נפילתו הייתה תיעוד מיוחד שלו מניח תפילין...

במכתב מרגש שהשאיר אחריו, ניתן לראות סימנים שנטבעו בו בין היתר בזכות ההשתתפות במועדון חב"ד לנוער. וכך כתב: "אם קראתם את השורות הבאות, כנראה שהגרוע מכל קרה. אבל תדעו באמת ובלב שלם, אני גאה במה שעשיתי ולא מתחרט לרגע, וחושב שזו זכות גדולה להמשיך את דרך אבותינו בארץ ישראל... יש לי בקשה מכל הקרובים שלי - תהיו טובים אחד לשני, תאהבו יותר, תהיו יותר חברים. אם כבר למות - אז בארץ ישראל, זו הזכות והמזווה הכי גדולה שכן אדם - יהודי - יכול לרכוש לעצמו..." ■ תנצב"ה.

ועדינות ומספקים לו חיבור לשורשים ולמסורת... ואכן, בסופו של דבר, בזכות לחץ ודרישת ההורים קיבלנו את ההקצאה והמקום עומד לרשותנו.

"אסיים בסיפור נוסף שיש בו כדי ללמד על הכלל. באחד מבתי הכנסת במושב היה קיים עשרות בשנים מנין לתפילת שחרית בנץ החמה של יום השבת, אולם במשך תקופה ארוכה היה חסר עשירי למניין וכמעט שהוחלט לבטל אותו... באחד השיעורים עם הנערים למדנו על החשיבות של תפילה במניין ועל כוחה של תפילה זו. והנה, לאוזניו של נער אחד שהשתתף בשיעור הגיעה השמועה על המניין שקיומו מוטל בספק, ובהחלטה יזומה נטל על עצמו להיות העשירי למניין בכל שבת, על אף שהדבר דורש ממנו לקום מוקדם בבוקר, ואכן רק בזכותו ממשיך המניין ההיסטורי להתקיים..."

השנים

המשמעותיות ביותר

"אם יש דבר שהזניק את הפעילות שלנו ביישוב ומינף אותה כפליים - זו העבודה המסודרת עם הנוער", קובע בביטחון הרב דוד גינזבורג, השליח ביישוב הדרומי כרמית, שהגיע למקום בזכות הרב שניאור קורץ, השליח למיתר-כרמית, היישובים השוכנים בצפון הנגב, בין באר שבע לחברון. "מדובר ביישוב בעל איכות חיים בו מתגוררות משפחות בנות מעמד סוציו-אקונומי גבוה. אלה משפחות אידיאליסטיות המחנכות לאהבת העם והארץ. מעגל

כי המצה עשתה את פעולתה..."

"אם בחגים עסקינן, הרי שלקראת חג הסוכות קיבלנו מהנהלת חב"ד לנוער סטים של ארבעת המינים לחלוקה לנערים. לכאורה זו פעולה פשוטה, אבל עובדה היא שלפני שהתחלתי בפעילות הקבועה עם הנוער לא חשבתי להגיע לכל נער עם לולב ואתרוג, ובזכותה זה קרה. אגב אציין כי הייתה משפחה מהמושב, בעלת רקע מסורתי, שבנה קיבל סט מהודר לברכה, והדבר הזה היה "חודו של מחט" שפתח את השער לליבה של המשפחה, כשמאותו היום והלאה הם ביקשו ממני לשמוע וללמוד עוד ועוד, ואף ארגנו בביתם קריאת מגילה בחג הפורים.

"לאחר תקופה ארוכה של פעילות אצלי בבית", מוסיף הרב חמו, "התחלנו במהלך לקבלת הקצאה מהמועצה למועדון קבוע, אולם באספת הוועד המקומי שהתכנסה לאחר את ההקצאה עלו קולות של התנגדות מקרב כמה מחברי הוועד. הם טענו כי אנחנו נמצאים במקום במטרה לבצע הפיכה דתית, כשמהר מאוד המועדון יהפוך לבית כנסת... יצאתי מהישיבה בהרגשה עגומה, כשלדאבוני נדמה לי שהחלום לקבל מקום של קבע הולך ומתרחק ממני.

"בחסדי ה', הפעם - מי שלחם את המלחמה עבורי היו דווקא ההורים! הם צבאו על דלתות הועדה ודרשו מהיו"ר לאשר את ההקצאה ולתת לנו מקום. 'הזוג הזה עושה כאן פלאים במושב' הם אמרו בהתרגשות, 'בזכותו הנוער כאן ניצל משוטטות ברחוב ושעמום בשעות הפנאי, הם אלו שמחנכים את דור העתיד לנימוס

צ'מא'ה

עד בלי די

המיזם החסידי שעינה
את פניו של דוד שלם
חוגג **מאה מיליון**
האזנות בפלטפורמות
המוזיקה השונות

"השיר הוא קולמוס הנפש" אמר רבנו הזקן, וכיום - בזמננו זה - הכול מכירים כי נשמות עם ישראל כמהות ומשתוקקות לשוחח עם קונם ולהתחבר מחדש לצור מחצבתם. אולם רבים מהם לא הכירו את הדרך לדבר ללא מילים, עד שבא מיזם 'צמאה' והפך את הניגון החסידי הקדום לפסקול עדכני הנמצא בהישג ידו של כל אחד.

את מופעי הענק של 'צמאה', שהפכו לאירוע החסידות הגדול בעולם, כבר כולם מכירים. מה שפחות ידוע הוא שטרם אירוע השיא השנתי המתקיים על פני השבוע הסמוך חג הגאולה י"ט בכסלו, מתבצעת עבודה הכנה אינטנסיבית במהלך השנה כולה. חסידים ומוזיקאים יושבים יחד ומעמיקים בשאלות - באיזה נושא יתמקד מופע 'צמאה' הבא, באיזו עטיפה יש להגיש את התוכן, ומה יהיה הניגון הבא שייצא לאור עולם, כשבמילים אחרות ניתן לנסח את השאלה האחרונה כך: מהי התרופה שעם ישראל זקוק לה כרגע ובאיזה ניגון היא מסתתרת.

אולפני 'צמאה' כבר הפכו זה מכבר להתועדות חסידית סוחפת, כשכל הקלטה של ניגון כמוה כשירה פנימית של הלב בעיצומה של תפילה. הנגנים, המפיקים והאמנים - כולם יחד מתעלים כדי להביא את עומקו של הניגון לקהל המאזינים, כשהקהל הזה, במספרים,

עוד יותר אור

יפוצו: 100 ספריות חסידות הושלמו בהיכלי התורה

מזה שנים פועל ארגון 'תורת חב"ד לבני הישיבות' בהפצת מעיינות החסידות בקנה מידה שאין דומה לו. מאות אלפי ספרי חסידות מבוארים הופצו בידי הארגון. שיעורים וימי עיון לאין-ספור נערכו. רק כדי לסבר את אוזנכם - מדי שבוע מתקיימים ברחבי הארץ 100 (!) שיעורים שבועיים בחסידות, בישיבות חסידיות וליטאיות, ובהיכלי התורה של בני הציונות הדתית. ועל כולנה: תכנית הדגל 'לב לדעת' - תפארת שמשון, במסגרתה נכנסים בשערי התניא מדי שנה לראשונה בחייהם 1000 אברכים ובני ישיבות.

פרויקט מיוחד מבית היוצר של הארגון, שזכה לציון דרך משמעותי בערב חג הפסח, הוא הקמת הספריות החסידיות באוצר הספרים הישיבתי. במשך שנים רבות הוצאת הספרים 'מעיינות' שולחת בעקביות את ספרי החסידות החדשים - היישר מבית הכורך - אל מרכזי התורה השונים, כשבסביעתא דשמיא צוינה הישיבה ה-100 בה הוקמה ספריית חסידות. כך, לכבוד י"א בניסן, יום הולדתו של הרבי, נשלח לכל הספריות מארז מהודר של כ-50 ספרי חסידות, אשר בבחירתם הושקעה מחשבה רבה על ידי משפיעים ורבנים. תלמידי הישיבות והכוללים קיבלו את הספרים בשמחה, ובכך עשו צעד נוסף ומשמעותי בקירובו של מר - דא מלכא משיחא.

מונה כבר מיליוני האזנות בפלטפורמות השונות. לא הגזמנו כלל: באמצעים דיגיטליים הסורקים את המרשתת ניתן לקבוע כי עד היום, במשך 15 שנות הפעילות של 'צמאה', צברו הניגונים שיצאו מבית היוצר המופלא הזה מעל 100 מיליון השמעות (!) באמצעים השונים, וזאת בנוסף לשידורים החיים על גלי האתר בתחנות הרדיו הממלכתיות והאזוריות, כמו גם בתחנות השידור הדתיות והחרדיות.

לא פחות מ-80 ניגונים שונים של שמחה וגעגוע הופקו עד היום, בביצועים ייחודיים של גדולי הזמר הישראלי ובעיבודו המוזיקלי של האמן החסידי ר' נאור כרמי. בפרספקטיבה היסטורית של תולדות ימי תנועת החסידות, אין ספק כי מעולם לא הייתה תפוצה רחבה כזו של ניגונים לכלל עם ישראל, כמו הפצת הנגינה החב"דית על ידי 'צמאה'. ואכן, מנעד המאזינים לניגוני 'צמאה' מכיל את כל גוויי הקשת היהודית בישראל - החל מחסידי חב"ד, בני המגזרים הדתיים והחרדיים חובבי הניגונים, ועד להמוני עמך ישראל שאך ורק באמצעות המיום נחשפו מקרוב לעוצמתו וסגולתו של הניגון החסידי.

אשרי מי שלא חטא

סיפורים מעוררי השתאות על השפעת הניגון על נפש השומעים מגיעים מדי שבוע לשולחן ההפקה, ומדברנים את העוסקים במלאכה להמשיך בעשייה. פטור בלי כלום אי אפשר, והנה אחד מהם:

בחודש החגים של שנת תשפ"ד יצא לאור עולם הניגון המרטיט "אלו ואלו אומרים, אשרי מי שלא חטא..." שמילותיו נלקחו מדברי חז"ל העוסקים בעבודת התשובה, בביצוע מרגש במיוחד של האמן אמיר דדון. ימים ספורים לאחר מכן התחולל הטבח הנורא בחג שמחת תורה, וכעבור זמן הגיע לאנשי 'צמאה' הסיפור הבא:

בהלווייתו של אחד החיילים ביקשה המשפחה שהקהל ינגן את הניגון "אשרי מי שלא חטא". מה עמד מאחורי הבקשה? מתברר שהחייל הי"ד למד בשנותיו הצעירות בישיבה ליטאית, אך עם הזמן מצא את דרכו מחוץ לישיבה עד שהתגייס לצבא. במפתיע, במהלך עשרת ימי תשובה של חודש תשרי האחרון לחייו, הוא טלפן לראש הישיבה שלו מן העבר ושוחח עמו שיחה ארוכה ועמוקה, בה סיפר לו ששמע את הניגון פולח הכליות "אלו ואלו אומרים" - ניגון שלדבריו נגע בליבו, כשמאותו רגע החל לשוב לדרך התורה והמצוות.

לצער הלב, החייל נפל על קידוש ה' בקרבות, אך זכה לסיים את חייו הקצרים בהיותו על דרך תשובה שלמה - בזכות הניגון החסידי. לא פלא כי הניגון המיוחד נבחר ללוות אותו בדרכו האחרונה.

טובה כפולה ומכופלת

מכונת הלהיטים של 'צמאה' ממשיכה לפעול כל העת, ורק לאחרונה זכה קהל המאזינים לשני תקליטים חדשים ברוח התקופה - ימי הפורים וחג הפסח.

אצל קהל החסידים, לכל חג ניגון מיוחד המסמל אותו. לא ניתן להעביר יום-טוב בלי נעימות החג המיוחדות לו. אבל בזכות 'צמאה', גם העם שבשדות זוכה לקבל את החגים עם ניגונים חסידיים בעיבודים מיוחדים, וכך לקראת חג הפורים שוחרר לאוויר הניגון 'שושנת יעקב', המושר בשמחה לאחר קריאת המגילה או בעיצומם של המשתה ושמחה. האמן אריאל זילבר שר בחדווה את מילות הניגון שבתקופה זו, כאשר אויבנו עומדים עלינו לכלותנו, מקבלות משנה תוקף.

לא עבר זמן רב ובערב חג הפסח הופיע היישר מאולפני 'צמאה' הניגון החסידי המוכר מההגדה - "על אחת כמה וכמה". בתקופה מופלאה זו, בה הקב"ה מראה לנו את ניסיו בכל יום, עם ישראל זכה לחגוג את החג עם הניגון המיוחד בביצוע הזמר החסידי מוטי וייס. אשריכם, אנשי 'צמאה'.

מכלל עם ישראל

נערי חב"ד לנוער התכנסו לחגיגה טוצמיתית
לדגל י"א ניסן

הפעילות המיוחדת, כשהנערים חוזרים אחרי מילה במילה. בסיום הפרק איחל הרב שלוסברג לנערים ולמשפחותיהם חג פסח כשר ושמח ונשא דברי ברכה לשלוחים המלווים אותם.

האווירה הלכה והתלהטה, כשהנערים רוקדים ושמחים בשמחת הדור כולו לצלילי ניגוני חב"ד בביצוע זמרים מוכרים. במהלך הערב הם גם צפו בתוכנית וידאו מקורית, בה סיפרו נציגים מהסניפים השונים על החיבור האישי שלהם לרבי שנוצר באמצעות שליחי ושלוחות חב"ד לנוער.

הרב משה שילת מנהל ארגון חב"ד לצעירים בישראל דיבר על מהותו של חג הפסח על פי תורת החסידות, וסיפר לנערים כי בשנה הקרובה משתתפי פעילות C-TEEN יהיו שותפים למיזמים חדשים ומיוחדים שטרם נראו בעבר. את הברק שניצת בעיני הנערים לא ניתן היה להחמיץ.

אי שם לפני חצות הלילה התפזרו הנערים איש איש לביתו, כשדמותו של הרבי ומשנתו חקוקות במוחם וליבם - לנצח.

הרבי שלי

במהלך ההתוועדות הגדולה הוקרן סרט וידאו בהפקה מיוחדת, בו נראו נערים ונערות מסניפי חב"ד לנוער עומדים מול המצלמה ומדברים על הרבי בשפתם החופשית ומעומק ליבם. לקט מהדברים מוגש לפניכם:

הנערים והנערות של חב"ד לנוער מחוברים לרבי בכל ליבם. לאחר ששמעו סיפורים על הרבי, למדו מתורתו מידי שבוע, כתבו לרבי בסניפים ואפילו שלחו נציגים מכל סניף למסע השנתי לרבי - התכנסו בכפר חב"ד 1300 בני נוער בערב י"א ניסן לחגוג ולשמוח ביום הולדתו של נשיא הדור שעבורם - הוא גם אבא.

למרות תקופת החופש, כאשר נערים רבים מבכרים לבלות אותו בטיולים ובילויים שונים, עלו ובאו לבירת חב"ד המונית צעירים מכל רחבי הארץ, במערך הסעות מאורגן היטב שיצא מהמועדונים השונים הפרוסים מצפון ומדרום. היום המיוחד החל בבית 770, שם למדו הנערים על בית חיינו, זכו להיכנס להתפלל בהעתק חדרו הקדוש של הרבי, ושמעו את סיפור בנייתו הפלאית של הבניין המיוחד.

לאחר מכן המשיכו הנערים לסיום במאפיית המצות הגדולה בכפר, ונחשפו לתהליך הכנת מצה שמורה עבודת יד מתחילתו ועד סופו. הם השתאו למראה העובדים הזריזים המכניסים כל מצה ומצה בזהירות מדוקדקת והתפעלו עמוקות מחשיבותה של המצווה, כשלסיום יצאו עם סט של שלוש מצות שמורות לליל הסדר.

משם נהרו הנערים לאולם האירועים בכפר חב"ד ב', שם נערכה התוועדות מרגשת בקונספט ייחודי סביב שולחנות ערוכים בכל טוב, בהפרדה מלאה. הייתה זו חגיגה שמחה ומיוחדת במינה, שבמרכז נכתב הפ"נ הגדול בעולם ובו קיבלו הנערים והנערות החלטות טובות לקראת היום הבהיר, כשהפ"נ נשלח מיידית לאוהל הקדוש.

את הפרק החדש של הרבי קרא הנגיד החסידי הרב אליהו שלוסברג, פטרון ארגון חב"ד לנוער שפרס את חסותו על

צולם חדש

ציטאוי סוויסה, יהוד

אני בן שבע-עשרה, והעצתי לחב"ד לנאצר בכיתה י'. מייד כשהסניף נפתח כאן - הייתי הראשון שקפץ אל ההצדמות. הרב ידי סיפר לנו בשיעורים על המסע לרבי, ואמר שאנחנו חייבים להגיע ולהרשיע את העוצמות שקיימות שם. כל כך רצינו את זה, והיינו בטוחים שזה יגיע מתישהו. באמת, כשהעצתי לשם, הרעשתי שהנשמה שלי נפתחה לעולם של קדושה, לעולם של הרבי, והחיים שלי השתנו מקצה לקצה.

באלה, אחרי הקידוש ששנינו שם, הרעשתי שאני צריך להחזיר לרבי משהו כמות תודה על מה שהוא נתן לנו - על כך שהוא פתח בפניי עולם חדש ושינה אותי ממש. החלטתי שנפתח דוכן תפילין בימי שישי, ביחד עם הרב ידי, כהוקרה לרבי. הרי הרבי שלח את הרב ידי להשפיע עליי, והרעשתי שאני חייב להמשיך את הדרך שלו בכך שאשפיע על עוד נערים.

הרבי הוא נשמה כללית. בין אם זה בתאילנד או בקפריסין - לא משנה איפה בעולם - הרבי ממש דאג לכך שכל יהודי ימצא את המקום שלו, את הבית שלו.

באמת, כל כך נהניתי לזכות יהודים בתפילין, ואמרת לי צמאי שאני חייב להמשיך ולהגדיל את הזכות הזו. פניתי למנהל בית הספר וביקשתי ממנו להקים דוכן תפילין בבית הספר לעילוי נשמת החללים שנפלו במלחמה. השיחה הראשונה לא הצליחה כל כך, אבל אחרי שדיברנו עם כל התלמידים בבית הספר, הוא אישר לנו להקים את דוכן התפילין...

דף נקי

סוף גריסקין, נס ציונה

העניין בציון של הרבי, זה שאת מציצה לשם עם כל ההציות שלך, ואת יוצאת ממש דף חלק. בעיניי, כשאת מציצה וכותבת לרבי על הדף הנקי את כל ההציות שלך, את כל הדברים הקשים שאת עוברת, יחד עם כל הדברים שאת רוצה להגשים - את שופכת על הדף הריק הזה את הכל - אז כשהסוף את מביאה את זה לרבי, את יוצאת ממש כמו דף חדש וחלק...

למדת עם נאווה, הרבנית שלי, שרבי זה ראשי תיבות: ראש בני ישראל, ואני מרשישה באופן אישי שהרבי הוא שלי.

פעם שמעתי סיפור שנעץ בי במיוחד. את כל המכתבים שאנשים היו מביאים לרבי, הוא היה לוקח לציון של

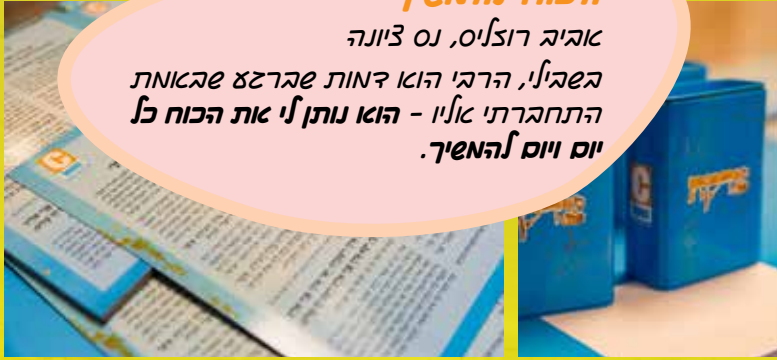
האדמו"ר הקודם של חב"ד, קורא אותם שם והוכה. זה מדהים לחשוב כמה החיבור שלנו עם הרבי הוא כזה צחוק מבחינתו, עד שהוא בוכה על הצרות שלנו. אנשים כותבים לו על מה שקורה איתם, מספרים על כל ההציות שיש להם ושואלים שאלות, והוא פשוט בוכה - כי הקשר שלנו איתו זה ממש כמו קשר של אבא לנלדים שלו.

אני מרשישה זכות באמת גדולה להיות קרובה ובקשר כל כך מיוחד עם הדמות של הרבי.

הכוח להמשיך

אביה רוצים, נס ציונה
בשילוי, הרבי הוא דמות שגרע שבאות
התחרתי אליו - הוא נותן לי את הכוח כל
יום ויום להמשיך.

לזעת לי הלה

אורי כהן, אשקלון

אני חושב שהרבי הוא הדמות היהודית
שהפיעה עלי יותר מכל הדמויות שיצאו
לי לשמוע עליהן בחיי. אף אחד לא הצליח
לזעת לי הלה כמו הרבי.

לדבר ישירות

אזכר חיס קסנוני, אשקלון
הזכות הרבי התחלתי להגיד שכל מה
שאני עושה - אפשר לשפר!
בשקשה לי או כשאני צריכה עזרה,
אני פשוט מזהרת ופונה אל הרבי, ואני
מרגישה באמת שהוא עוזר ונותן לי
ברכה.

כשאוב לך

אזכר קחואר, יהוד
הרבי היה נוהג לומר שלא צריך
לבוש אליו רק כשרע לך, תבוא עם
שטוב לך. תספר לו על הטובות
שבחיך. זה בשילוי הרבי.

מאירה אותי

ליהי תורש'מן, לוד
מאז שהתחלתי להיכנס לחדר לנער,
אני מוצאת שהדרך של הרבי פשוט
מאירה אותי.

